

Szám.

TÖK.

ik szá-
e:

Tury
ez Béla,
simára
h Ilona,
(F. b.),
János,
Margit
Csergő
er Sze-
Freund
elén és
ebhardt
, Szász
bücsök
Emma
Emilia

mában
beküld-

Balás-
kozók:
laki 1
Szánky
frt. —
y Ber-
i. F. 5
Balás-
bála 1
frt.
tatva a

Stefánia
tt 267

es ada-

csi.

a-épület.
rsulat.

A KIS KACSA ETETÉSE. (Lásd a 347. lapon.)

XXV. kötet, 22. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1883. december 2-án.

KATINKA TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —
(Folytatás.)

NÉNI napról-napra szigorubb, kedvetlenebb lett, a bácsi pedig olyan levert és szomorú volt, hogy most már napokig sem lehetett szavát hallani. Csak az ispán volt mindig jókedvű, leánya Böske napról-napra elbizakodottabb, úgy hogy Katinka egy este már komolyan összepörölt volna vele, ha közbe nem jó a bácsi. Mikor Böske elment, a bácsi így szólt:

— Kedves Katinkám, ez többé ne történjék. Még ha talán néha kedved ellen van is, légy nyájas az ispán leánya iránt... nagy szükségem van reájok... te azt még nem érted, de nem is szükséges... elég annyit tudnod, hogy nem szabad őket megsérteni, mert az nekem volna baj.

Katinka megvetőleg bigyesztgette az ajkát és vállat vont. Nem mondott ugyan ellent a bácsinak, de titokban ilyenformát gondolt:

— Már pedig én megmutatom nekik, hogy nem félek tőlük. Ha a bácsiék félnek, az az ő dolguk, én bizony nem félek akármiféle hetyke emberektől. Szeretném tudni, mért járjak én a Böske kedvében... csak azért, mert a bácsinak úgy tetszik? Nekem nem tetszik, nem is teszem. Az volna szép, ha még ilyesmire is kényszeríteni akarnának!

És eltökélte, hogy csak azért sem teszi.

A házbelieknek különben egyéb gondjuk volt, mint hogy azzal törődjenek.

mit mivel Katinka. Ő maga is észre vett lassankint annyit, hogy valami nagy baj van; olyanformát is megértett, hogy a termés nagyon rossz volt, a bácsi alig tudja mihez fogjon; de ezzel meg ő nem törődött, hiszen ez nem az ő gondolja.

Egy vasárnapon reggel Katinka gondosan felöltözött, hogy templomba menjen. Ezt nagyon szerette, nem mintha valami nagyon ájtatos lett volna, hanem mert ekkor felülthette szép ünneplő ruháját. Nem volt a faluban több olyan uri kisasszony, mint ő, az Anna néni leányai soha sem voltak olyan szépen öltözve, mindenki Katinkát bámulta.

Rendesen az egész család el szokott menni a templomba, de most Katinka már rég fölkeszült s a többiek még mindig nem gondoltak indulásra.

— Hát nem megyünk ma templomba? sürgette Linkát.

— Nem, apácska rosszul van, már néhány nap óta ki nem megy a házból, tudod.

— Tudom, tudom, de mi azért elmehetünk.

— Én nem megyek. Imádkozom itthon. Ha szüleimmel nem mehetek, inkább nem megyek. Maradj te is itthon.

— Nem maradok biz én. Ha ti nem jöttök, megyek magam. Pólíka és Márta talán eljönnek velem.

Azok el is mentek, mert nekik kedves multság volt végig sétálni a falun. A templom a falunak épen tulsó szélén, egy kis dombon állott, jókora séta volt odáig.

— Ne menjetek, nagyon borul, eső lesz.

— Dehogyan lesz, felelé Katinka. Hiszen hat hét óta mindig azt mondogatjátok, hogy már talán soha sem lesz eső, mindig panaszkodtok a nagy szárazság miatt. Ha egy kicsit megázunk, annál jobb, legalább nem lesz többé panasz a szárazság ellen.

— Most hiába esik, már késő, szólt Linka komolyan.

Katinka ezt már nem igen hallotta, mert már messze járt. El is jutott szerencsésen a templomba s ott kedve telt benne, mikor az egyszerű falusi gyermekek irigykedve nézték cifra városi ruháját. Észre sem vette, milyen sötét lett ezalatt. Annál inkább boszankodott, mikor végre kiléptek a templomból és látta, milyen fekete felhő borítja az eget.

— Siessünk, nagy zivatar jön.

De már késő volt sietni. Épen ekkor vakító villám cikázott le, hatalmas dörögés rázkódtatta meg a levegőt és nagy esőpecekben kezdett hullani az eső. Alig tettek néhány lépést, már belátták, hogy nem juthatnak el hazáig.

— Jaj, tönkre megy az ünneplő ruhám! kiáltá Katinka. Be kell futnunk valamelyik házba!

Futottak a legelső házhoz, mely utjukba esett s örültek, mikor a kapu alá elértek.

— Itt lakik az ispán és Böske, szólt Pólka.

Ez nem volt nagyon kellemes meglepetés Katinkának, szívesebben menekült volna valami idegen házba. De most már nem lehetett válogatni, az eső hatalmasan zuhogott, ki sem lehetett lépni a földél alól.

— Már csak menjünk be.

Böskét a konyhában találták, hol valamivel foglalatосkodott.

— Menjete be a vendégszobába, nekem itt egy kis dolgom van, mondá vendégeinek.

Bementek s Katinka kíváncsian nézett körül. Nagyon egyszerű lakás volt s meglátszott rajta, hogy a kik itt laknak, nem tartanak rendet és ahhoz sem értenek, mikép kell valamit csinosan, ügyesen elhelyezni.

— Hát itt lakik az a drágalatos Böske és az apja? szólt Katinka megvetőleg. No bizony, különbnek képzeltem a lakásukat, mert hiszen olyan kevélyen viselik magukat, mintha legalább is hercegi palotában laktának! Ez csak olyan cselédlakás, mint hozzájok illik.

— Ne beszélj így Katinka, még meghallják, inté Pólka.

— Bánom is én, hadd hallják.

— Csak már elállana az eső, hogy mehetnénk! sópánkodék Márta.

De az esőnek esze ágában sem volt elállani, sőt még hatalmasabban zuhogott s az ég úgy beborult, mintha legalább is három napos esőre készülne. Pedig már délre járt az idő, otthon bizonyosan várják őket, talán nyugtalanoknak is elmaradásuk miatt.

— Már nem várhatunk tovább, induljunk, szólt Pólka.

— Oh persze, majd én tönkre teszem legszebb ruhámat.

— Ha szaladunk, hamar hazaérünk.

— Nagyon szép multság volna sárban, vízben szaladni.

— De hát mit tegyünk?

— Elküldjük Böskét vagy az apját, hozza el köpönyegeinket, meg az esernyőket.

— Nem, azt ne tegyük, szólta Márta. Nem teszik meg . . . vagy legalább nem szívesen. Én pedig nem szeretem, ha valaki duzzogva tesz nekem szolgálatot.

— Óh, törődöm is én azzal, szívesen teszi-e vagy sem! pattant fel Katinka. Ők a bácsi szolgálatában vannak, kötelességek megtenni, amit mi parancsolunk.

Polika és Márta nem voltak olyan idősek és éles eszűek, mint Linka s úgy találták, hogy Katinka helyesen beszél; de mert szokva voltak, hogy szüleiknek engedelmeskedjenek, még sem álltak rá, hogy belekössenek Böskébe vagy az apjába. Katinka azonban tovább türelmetlenkedett és pattogott, hogy csak jöjjön elő az ispán, majd beszél ő vele.

Az ispán pedig éppen ezalatt Böskével beszélgetett s ha Katinka hallotta, mit beszélnek, talán ő is kevésbé hetykélkedett volna. Böske éppen így szólt apjához:

— Bizony röstellem, hogy itt vannak . . . képelem, az a Katinka hogy csufolódik most odabent, hogy ilyen szegényes házban lakunk.

— Soh'se bánd, kedves leányom, azért mégis mi vagyunk a nagyobb urak.

— Mit ér az, mikor mégis ők hiszik magukat uraknak, mi pedig csak szolgálók vagyunk. Én bizony már meguntam. És édes apám azt mondta, hogy most már vége lesz, mi megyünk az uri lakba.

— Igen, mondtam . . . meg is tehetném, de hát mégsem akarom.

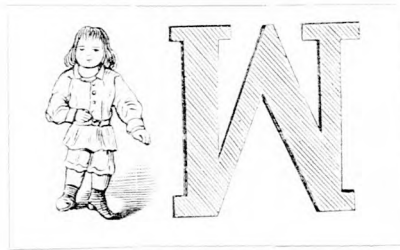
— Szeretném tudni, miért? Én bizony nem tűröm tovább, hogy ez a

kényes kisasszony oly kevélyen nézegessen reám, mikor ők a koldusok és mi vagyunk gazdagok. Hát nem volna jobb, ha már egészen a miénk volna az uri birtok és mi lagnánk ott a szép házban?

— Persze . . . persze . . . magam is mindig arra gondoltam. De most, mikor arra kerül a dolog, hogy megtegyem, mégis sajnálom őket . . . különösen az öreget . . . jó ember . . . hozzám mindig nagy bizalma volt, hát röstellek elébe lépni és olyat tenni, a miből lássa, hogy megcsaltam és hálátlan vagyok iránta. Még egy kicsit meggondolom.

(Folytatása következik.)

KÉPREJTVÉNY.

A MI CZICZÁINK.

(Képekkel a 341. és 343. lapokon.)

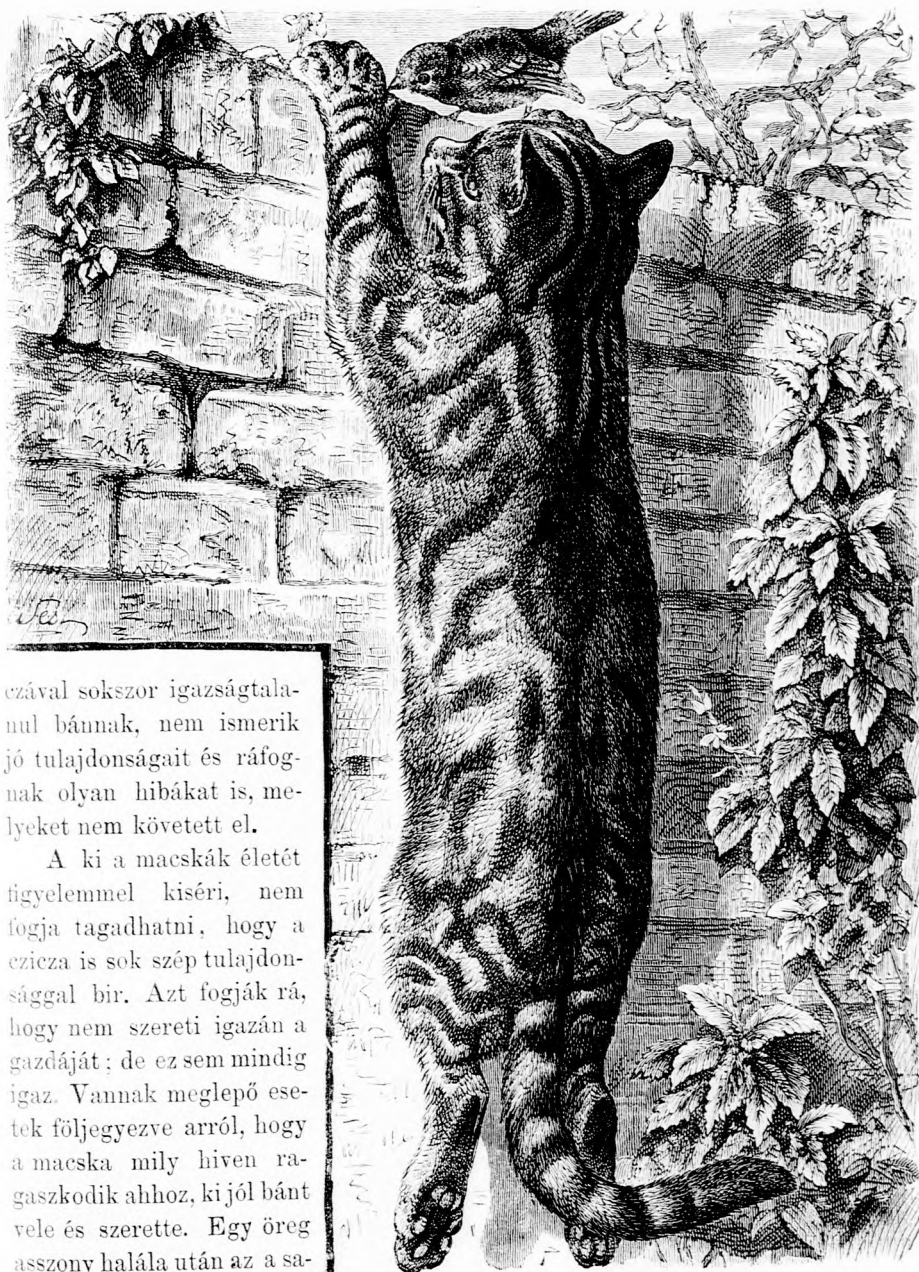

NAGYON sokan vagyunk, a kik szeretjük a cziczát, ezt a hízelt, ügyes, tiszta házi állatot, de azt nem tagadhatom, hogy a kutyának, az ember hű és hasznos kísérőjének több a barátja. Több és szebb históriát is beszélnek a kutyáról, míg a cziczának, meg kell vallani, néha bizony igen rossz hírét költik. Nem mondom, hogy néha-néha nincs rá ok, de az is bizonyos, hogy a szegény czi-

ezával
nul b
jó tul
nak o
lyeket

A
figyelo
fogja
czicza
sággá
hogy
gazdá
igaz.
tek fő
a ma
gaszka
vele é
asszo
játásá

ezával sokszor igazságtalanul bántanak, nem ismerik jó tulajdonságait és ráfognak olyan hibákat is, melyeket nem követett el.

A ki a macskák életét figyelemmel kíséri, nem fogja tagadhatni, hogy a ezicza is sok szép tulajdonsággal bír. Azt fogják rá, hogy nem szereti igazán a gazdáját; de ez sem mindig igaz. Vannak meglepő esetek följegyezve arról, hogy a macska mily hiven ragaszkodik ahhoz, ki jól bánt vele és szerette. Egy öreg asszony halála után az a sajtós eset történt, hogy

mikor egy atyafi jött a házba, a meghalt nő macskája a látogatóra rohant és dühösen kezdte marczangolni a torkát, alig birták eltávolítani. Csodálkoztak rajta, mert különben igen szelíd állat volt; de pár hét múlva kiderült a titok. Az az atyafi börtönbe került és megvallotta, hogy ő ölte meg az öreg asszonyt, mert pénzéhez akart jutni; a macska pedig látta a gonosz tettet, mikor kedves urnójét a gyilkos megölte. Más esetek is vannak följegyezve, mikor a macska ráismert a gonosztevőre és feltűnő viselete által a büntett fölfedezésére vezetett.

Ráfogják a cziczára azt is, hogy vad, barátságtalan minden más állattal szemben; pedig akárhányszor láthatni, hogy a legszebb békességben él legfőbb ellenségeivel, a kutyával, sőt madarakkal is. Egy czicza-mama, mikor apró cziczuskáit elvették tőle s piczike házi nyulacskát tettek a helyökre, nagy gonddal nevelte föl a nyulacskát és minden veszedelem ellen féltékenyen őrizte. Egy másik cziczának meg három kicsike mókuskát adtak mostoha gyermekül. Ép oly gyöngéden gondoskodott róluk, mintha saját fiai lettek volna, és mert sokan jártak nézni ezt a furcsaságot, a czicza végre aggódni kezdett, hogy baj érheti a kicsinyeit. Egy este tehát szájába fogva, egymás után elvitte őket a padlásra, félreeső zugocskába s ott nevelte föl fürge kis mostoha fiait, mignem ezek annyira megerősödtek, hogy nem volt többé szükségök a czicza gondoskodására.

Ilyen példát igen sokat lehetne felsorolni s ezek azt bizonyítják, hogy a czi-

cza még sem olyan vad és barátságtalan jószág, mint a milyen a hire.

Hogy a macska nagyon ügyes és ravasz, azt mindenki tudja. Nagyon ügyes persze abban is, a mi egyik rosz tulajdonsága: a tolvajságban. Mert hát hiába tagadnám, az bizony igaz, hogy a czicza nem igen nézi, mi az övé, mi a másé; ha talál valamit, amire épen vágya van, hát elviszi, ha csak lehet. Mivel pedig szeret torkoskodni, mindig azon jár az esze, hol csenhetne el valami jó falatot s ez annyira benne van a természetében, hogy semmikép sem lehet leszoktatni róla; ha még olyan jó dolga van is, ha még olyan jól tartják is, ellopja a kedvére való csemegét, ha szerét teheti. Egy cziczáról azt beszélik, hogy megfigyelte a konyhában a csöngetést; látta, hogy valahányszor a csöngettyű szól, mindig kimegy a szakácsné. És a ravasz czicza, ha kiint a folyosón vagy még valahol az ablak alatt volt is, a csöngettyűszó hallatára rögtön a konyhába sietett s míg a szakácsné bent járt a szobában, addig a ravasz kópé a konyha-asztról elcsent valami jó falatot és elfutott. No már ez persze nem volt szép dolog, de az meg nagyon érdekes, a mit egy másik cziczáról jegyeztek föl. Ez, ha csak szerét tehetette, ellopott egy-egy darab hust és természetesen azt hitték, hogy torkosságból teszi, megeszi. Ezt annál inkább hitték, mert a legtöbb macska csakugyan meg is ette volna. De a mi cziczánk nem torkoskodásból lopott, hanem hogy kötelességét jobban teljesítse. Meglesték, hová szökik a lopott hússal és kiderült, hogy az udvari épületek mellé vitte, ott a fal

tövében egy lyuk mellé tette, aztán oldalt egy kő mögé lapulva elrejtőzött. A lyukból nem sokára patkány bujt elő, melyet kétségkívül a hus szaga csalt ki; mohón rávetette magát a jó falatra s bizonyosan örült, hogy ily kényelmesen jut peccenyéhez; de ebben a pillanatban előugrott a macska, megkapta a patkányt és megölte. Rövid idő alatt ki is pusztította mind a patkányokat.

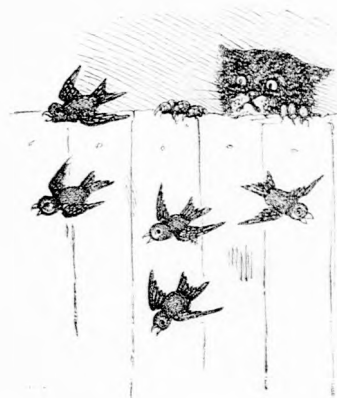
A vízet a mi cicza barátunk nem igen szereti, annyira, hogy még nedves fűben sem szeret járkalni. Mégis volt már olyan macska is, melyet megtanítottak arra, hogy beugrott a vízbe és onnan kihozta a prédát gazdájának.

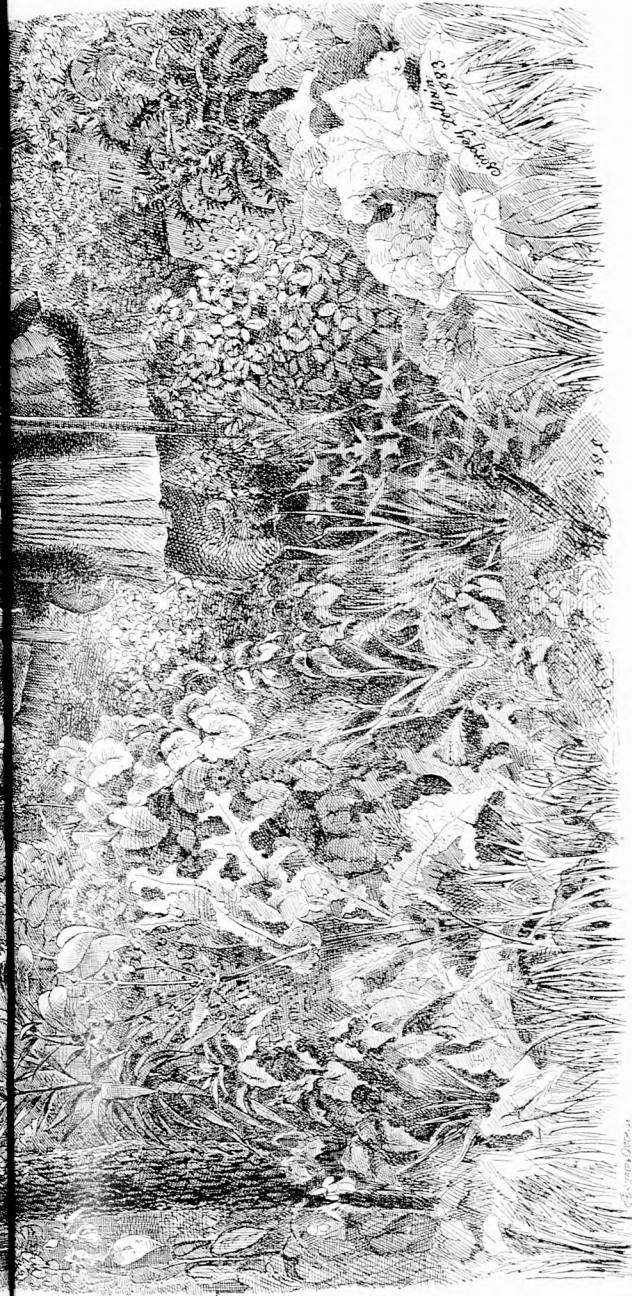
Leginkább kitűnik a macska ügyessége és ravaszsága, mikor vadászatra megy. Mert a macska ragadozó állatokból való, a hatalmas oroszlán, tigris az ő rokonai s cicza barátunk, bármennyire megszeliült, mégis csak szeret préda után indulni és ebben nagyon nagy mester. Nemesak égerre, patkányra vadászat, hanem madarakra is, mivel pedig a madár röpködni tud, a ravasz cicza mindenféle fortélyokhoz nyúl, hogy zsákmányra tegyen szert. Egy természetbarát megfigyelte egyszer az ilyen madarászó cicza fűfángoskodását.

A kert falkerítése mellett nagy fa állott, melyen mindig sok madár tanyáztott ágról-ágra röpkedve, csicseregve, játszadozva; csapatostul leszálltak a falra is és ott kényelmesen sétálgattak. A házbéli macskának nagy étvágya támadt egy kis madárpeccenyére s először a fára mászott fel, de itt a madarak már messziről észrevették és elmenekültek előle. Ekkor hát a falra kapaszkodott és ott akarta

meglepni a sétálgató madarakat, de ez sem sikerült. Cselt gondolt tehát ki. Két első lábánál fogva felfüggesztve tartotta magát a fal szélén és mozdulatlan maradt, úgy hogy a madarak nem igen gyanakodhattak és egészen oda ugráltak a lábához. De az ármányos cicza, mikor a madarak épen ott sétáltak, a hol ő csüngött, hirtelen fölemelkedett és így igyekezett megragadni egyet közülök. Ez csak ritkán sikerült ugyan, mert a kis madarak is nagyon szemfülesek és a legkisebb neszre is felröppennek; de mégis megtörtént, hogy a hamis macska karmaiba kapott egy-egy vigyázatlan madarat, mely egészen oda közelébe tévedt; és ha egyszer megkapta, meg is ette. Sokáig azonban nem tartott vadászatása, mert a madarak egészen elriadtak a veszedelmes faltól s többé nem szálltak oda.

De ha vannak is a ciczának ilyen hamis tulajdonságai, igazi nagy károkat nem tesz, és ahol jól bántak vele, hűsége senki ragaszkodik nemcsak gazdájához, úgy hogy hiába viszik el, mindig visszatér néha mértőldnyi távolságról is.

ELJÖTTÉK az ős hazába,
Édesgetűk, hívogattuk ;
Atyjaias szeretettel,
Üdvözlétünkkel fogadtuk.
Am az érzelem hevében
A dolgot elhamarkodtuk.

Temetőn át vezet utja . . .
És arczára a bú kiül ;
Fejfa alatt beh sok pihen
Visszamaradt kedvesibül !
Régi házikője pusztá,
És a sírkert megröpésül.

Rendzelen, hevenjészt
Viszonyok közé kerülték,
Ah, szívünk ő értük
Sikeretlenül bevülték.
Búsak lették, kik az incét
Boldog öröme derülték.

Kedves atyjámia csángó,
Ne gyötörjön bú, se bánat !
A mi közös, nagy keservünk,
Majd eloszlik, amint támadt.
Ugy éltessen Isten minket,
S állja imádlott Hazánkat !

Szegény csángó fogta megint
Az t nehéz vándorbotot,
Az ősi uj hont elhagyta,
A hova egy vágyakodott !
Ujabb régi honába tért,
Hogy folytassa a robotot.

MICZIKE NÖVENDÉKE.

— Beszélyke, képpel. —

SOHA még tyukooska nem volt úgy megijedve, mint a Miczike Búbos tyukooskája azon a napon, mikor egyetlen egy fiókája beleugrott a tóba. Nem is hiszem, hogy tyukmamának egyhamar több baja és gondja lett volna, mint volt Búbosnak az ő kicsijével.

De hát, hogy elejétől kezdjem, Búbos nagyon ravasz tyukooska volt. Már rég észrevette, hogy szép tojászkáit rendesen elloppják tőle, beviszik a konyhába, ez pedig semmikép nem volt kedvére. Mert hát ő kiakarta költeni tojászkáit, hogy kedves kis csibécskéi legyenek.

— Megálljatok csak, majd kifogok én rajtatok, gondolá egyszer. Tudom én, hogy Bettike meg Miczike hordják el mindig tojászkáimat, különösen az a kis Miczike... soha sem láttam olyan nyughatatlan kis leányt... örökké jár-kelel, kutatgat. De találok én olyan buvóhelyet, hogy rám nem akad többé, fogadom.

És talált is, még pedig egy üresen álló istálló rejtett zugában, nagy halom szalmában. Ide rakta tojászkáit és nem kodácsolt hozzá, mint a többi tyukok, mert akkor az a szemfüles kis Miczike mindjárt rátalált volna. Még arra is vigyázott, hogy meg ne lássa senki, mikor buvóhelyére oson; kileste, mikor senki sem volt közel, azt meg már épen nem tette, hogy Bettike vagy Miczike láttára ment volna fészkére. És mégis, mégis rajta vesztett, mert hát ki tehet róla, a tyukooskának, ha még annyi esze van is, az

afféle hamis kis leányoknak még több eszköz van.

Már nyolcz vagy tiz tojáska volt együtt a fészkekben és Búbos egy napon épen azon gondolkozott, hogy most már kikölti a tojásokat.

— Majd fognak csodálkozni ha egyszerre csak egész csapat gyönyörű kis csibévéll állítok be a konyhába, gondolá.

Nem is gyanította, hogy ezalatt a két leányka már régóta nagy vadászatot tartott a tojásokra. Bettike volt a háznál a kis gazdasszony, ki a mamának mindenben segített s egy napon így szólt Miczikéhez:

— Ez a hamis Búbos valahol rejtgeti tojásait. Már vagy két hete nem találtam egyet sem. Miczike, te ráérsz, játék közben keresd meg.

Miczikének sem kellett több, olyan kereséshez fogott, mintha valami elásott nagy kincset kutatna. És ha egyszer Miczike keresgélne kezdett, akkor nem volt a házban, udvaron olyan zugoska, hogy át ne motozta volna. A vége perze az lett, hogy rátalált a Búbos rejtett fészkére és nagy diadallal jelentette Bettikének.

Búbos tehát épen azon a napon, mikor elhatározta, hogy kikölti tojászkáit, valami gyanusat látott: Bettike jött ki onnan, a hol a tojások el voltak rejtve és Bettike vitt is valamit a kötényében.

— Jajajaj! sohajtá Búbos. Talán bizony az én kedves tojászkáimat viszi.

Röpült a fészkéhez, hát csakugyan kifosztva találta, csupán egyetlen egy tojás volt még benne, még pedig igen nagy.

Búbos szörnyen el volt keseredve Bettike ellen, de hát utóljára sem segíthetett a bajon s vigasztalódott.

— Legalább egyet meghagyott. még pedig a legnagyobbat. Hát kiköltöm ezt az egyet, tudom, gyönyörű csibe lesz belőle.

Csakhogy ez nem volt az ő tojása. Miczike, ki szintén ott járt Bettike után, meg akarta tréfálni Búbost a ragaszkodásért és egy kacsatot tett a fészekbe. Búbos pedig, mivel hogy több esze nem lehetett mint a tyuknak, nem ismert rá és szépen kiköltötte.

Mikor a kiesi rucza kibujt a tojásból, nagy volt a tyukmama csodálkozása. A tojásból előbujt kis madár nem sipogott, mint más kis csibe, hanem hápogott, aztán a lába ujjai közt uszóhártyája volt, a mit csibe még soha sem viselt. Aztán legalább is még egyszer akkora volt, mint a rendes csibe, csőre meg lapos, széles. Már hogy szép nem volt, az bizonyos.

— Soha ilyet! csodálkozott Búbos. Már sok kis csibém volt, de ilyen még egy sem volt köztük. Ez valami rendkívül nevezetes csibe lesz!

És mert valami nevezetesnek hitte, csak annál büszkébb volt.

Miczike, ki mindennap hozott enni Búbosnak, csakhamar fölfedezte a nagy újságot. Szaladt be a szobába Bettikéhez, és nevetve, örvendve kiáltá:

— Bettike, Bettike, a Búbos kiköltötte a kis kacsat! Jójj csak, nézd meg. Ez az én kis kacsam lesz!

Siettek mindketten Búboshoz és kezökbe vették a sárga pelyhes kis jószágot, mely hagyta magát dédelgetni s hangosan hápogott:

— Kvá, kvá!

— Éhes szegényke, szólt Bettike. Várj csak, mindjárt hozok neki enni valót, egy kis tejbe-zsemlyét.

Csakhamar visszatért a jó csemegével s odatette a csészét a fészek mellé, hol Búbos és a kis kacsa ültek. Búbos hozzá is látott azonnal a csemegéhez és hívogatta a kicsikét; de ez semmikép sem tudta kitalálni, mire való a szája, csak ütögette a csészéhez.

— Nem tud még enni a kis ostoba, szólt Miczike. És Búbos nem segít neki.

Nem bizony, mert Búbosnak fogalma sem volt róla, hogy és mikép tegye, azért nem is gondolt reá. Bettike és Miczike tehát maguk vállalkoztak rá, hogy etetni fogják a kis kacsat.

Ez nem volt épen könnyű dolog, de a két leánykának nagy mulatsága telt benne s Bettike igen ügyes lévén, szépen boldogultak. Ezután mindennap a kis kacsa etetése volt a multságuk (Lásd a képet a címlapon.) s oly jól tartották, hogy a kis kacsa szemlátomást hizott és növekedett, Miczike nagy örömére. Pár nap múlva egészen Miczike vette át a kis kacsa gondját és ketten nevelték: ő, meg Búbos, a ki soha sem távozott a kis kacsa mellől. Etetni különben már nem kellett, tudta már ugyancsak használni a csőrét, étvágya pedig olyan pompás volt, hogy mindent fölfalt, a mi csak utjába akadt. Bámult is ezen Búbos, mert mikor Miczike elhozta ébédjüket és Búbos valami kis morzsát tett ki, kínálgatva vele a kis kacsat, ez oda sem nézett neki, hanem nekifogott a csészének és oly hatalmasan falatozott, hogy néha bizony alig maradt valami Búbosnak

Az időjárás hűvöse, esőre vált s azért Bettike tanácsára Miczike vagy tiz napig nem eresztette ki az ő kis növendékét a szabadba. A míg odabent voltak az istállóban, a kis kacsa meglehetősen engedelmeskedett Búbosnak, ámbátor sok olyan füresa szokása volt, mely nagyon busította a jó tyukmamát, mert hát még soha sem tapasztalt csibéinél ilyesmit. Végre egy szép derült, meleg napon Miczike kitérte az ajtót.

— Búbos, gyere ki, sétáltasd meg a kicsikét.

Ez nagyon kedvére volt Búbosnak és a kis kacsát hívogatva sietett az udvarra. Itt azonnal kapargálni kezdett és mihamar talált is buzaszemet. Mint jó tyukmama, nem ette meg, hanem fiának szánta, és hívta a kicsit. De a kacsa ezalatt már messze járt. Megpillantotta az udvar szélén levő tócsát és nagy hápogással örvendezve sietett oda, a mily gyorsan csak bírták ügyetlen kurta lábai. Már nem messze volt a víztől, mikor Búbos észrevette és szörnyet ijedve, kiterjesztett szárnyakkal sietett utána: Miczike meg, attól félve, hogy Búbos belerohan a vízbe, szintén ijedten futott utánok.

Igy futottak versenyt mind a hárman, de a kis kacsa lett a győztes, mert már a vízben uszkált, mikor Miczike és Búbos odaértek a partra és még mindig aggódva nézték a kicsit. De az teljesen fölösleges volt, hogy aggódjanak, mert a kis kacsa nagyon pompásan érezte magát a vízben; kedvére uszkált ide-oda, míg szegény Búbos, nem tudván megérteni a dolgot, nyugtalanul szaladgált fel s alá a parton, Miczike pedig nagyokat nevetett.

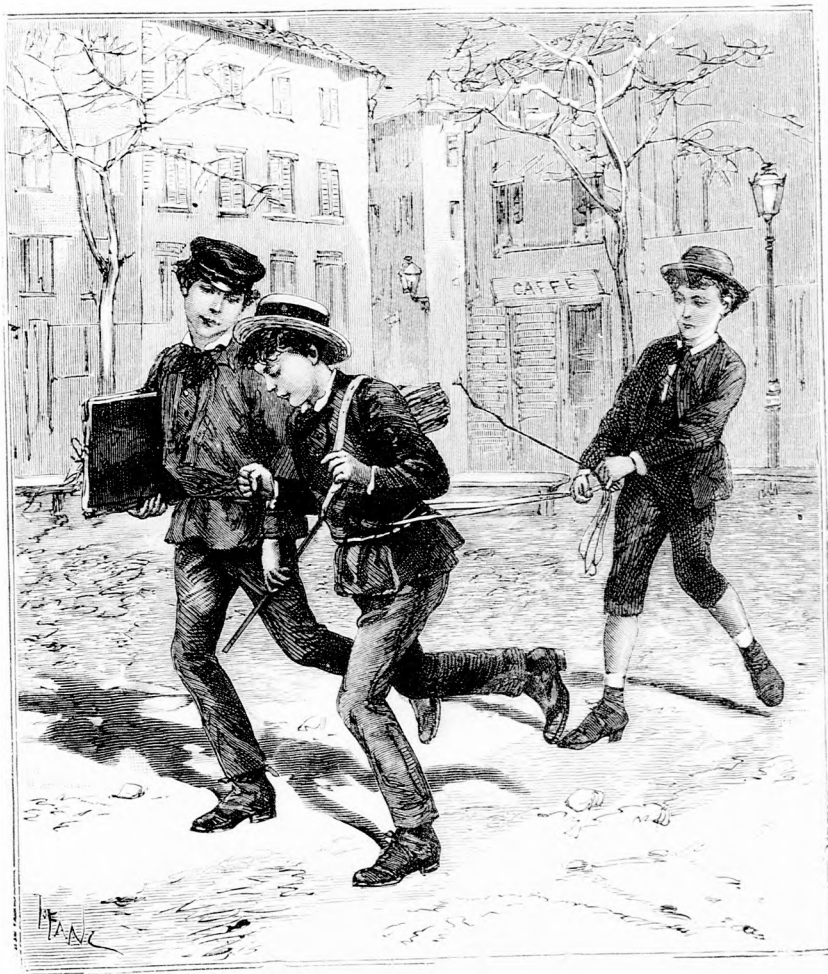
E naptól fogva szegény Búbos élete csupa aggodalom és kellemetlenség volt. Annyi bajt tiz csibe nem okozott neki, mint most ez az egy füresa jószág, melyet még mindig a maga fiának tartott. A kis kacsa, mihelyt szerét tehetette, a tócsába szökött uszkálni, vagy pedig a nedves fűben gázolt és keresett csemeget. Hiába hívta Búbos, nem jött elő. Mikor a többi csibe, tyuk eleséget kapott, a torkos kis kacsa mindjárt ott termett és elkapdosta a legjobb falatokat; ezt az öreg tyukok illetlen vakmerőségnek tartották és csipdesni kezdték; de Búbos meg ezt nem tűrhette és elszántan védelmezte kicsinyét. Sokszor bizony nem boldogult volna, ha szerencsére nines ott Miczike, a ki gondosan megoltalmazta kedvencét.

A kis kacsa napról-napra több bajt okozott Búbosnak és mind kevésbé engedelmeskedett neki. Búbos egy ideig még csak elbajlódott vele, de aztán lassan-lassan kezdte balátzni, hogy itt hiba van, nem csibe ez az ő kicsikéje. És mikor ezt belátta, ott hagyta, nem gondolt többé vele.

Ez pedig nagy baj lett volna a rakoncátlan kis kacsára nézve, mert a tyukok, kakasok minduntalan üldözőbe vették. — de szerencséjére Miczike nem hagyta el, sőt most még inkább pártfogásába vette. Mindig együtt voltak s a kis kacsa lassanként annyira ismerte s szerette meg Miczikét, hogy mihelyt megpillantotta az udvaron, messziről nagy örömmel sietett feléje, aztán ügyetlenül czamogva követte, mint valami kis kutya. Megismerte s értette hangját is, engedelmeskedett, előjött a vízből, bokrok közül, mihelyt Miczike hívta. Együtt sé-

tálgattak a kertben, mezőn, aztán egymás mellé heveredve pihentek, arra pedig különösen gondja volt Miczikének, hogy kedvenceze mindig jó ebédet-vacsorát kap-

jon. Nem volt az udvaron pulyka, liba, tyúk, mely oly pompás csemegéket kapott volna, mint a kis kacsa; hizott és növekedett is hatalmasan a nagy jólétben; de e

LOVASDI. (Lásd a 351. lapon.)

mellett háladatos is volt, egy izben pedig nagy bajtól is mentette meg kis gazdasszonyát. Ez pedig így történt :

Egy napon, mikor Bettikének éppen sok dolga volt Miczike egymaga sétált ki a kertbe s a lugasban olvasgatott. Persze

ott volt vele növendéke is, és mert ő nem értett az olvasáshoz, hát magának való mulatságot keresett: a közel bokrokban csigákat s más efféle kövér falatokat kutatótt. Miczike végre belefáradt az olvasásba.

— Gyere, kacskacs, megyünk sétálni, mondá.

A kis kacsa hűségesen engedelmeskedett s ketteskén kísértáltak a kertből a mezőre, onnan a közeli dombokra. Miczike tudta ugyan, hogy nem szabad egymagában messzire mennie; de ide mégis el mert sétálni. Itt nem járt se ló, se szarvasmarha, el sem tévedhetett. Aztán meg volt ott valami, a mi nagyon csábította; minap, mikor Bettikével erre sétált, a domb egyik meredek oldalán sok málnabokrot látott, csábító édes gyümölessel, de Bettike nem engedte, hogy oda menjen és szedjen belőle.

— Itt mély szakadék van, mondá, a bokrok elfödik, annál veszedelmesebb. Minden oldalról meredek a fala, olyan, mint valami óriási kut; aki beleesik, nem egy könnyen jut ki belőle.

Ez most eszébe jutott Miczikének s nagyon jól tudta, hogy Bettike azért mondta azt, mert figyelmeztetni akarta a veszedelemre, mely ott érhetné. De azért most mégis csak oda ment.

— Nem lehet abból semmi baj, csak vigyázni kell, szólt magában.

Mikor pedig a gyermek így szól, hát annak rendesen az a vége, hogy bele kerül a bajba. Természetesen belekerült Miczike is.

A málnák közt mindig azokat találta legszebbeknek, melyeket legnehezebben

lehetett elérni. Eleinte félénken, aztán mind bátrabban nyult utánok, meg-megfogózva valami kis bokorba. Egyszer aztán, mikor nagyon is előre hajolt, elvesztette az súlyegyent és lezuhant. Szerencsére a szakadék oldala nem volt egészen egyenes fal, hanem lejtős, úgy hogy Miczike sebesen ugyan, de minden halálos veszedelem nélkül gurult le. Rettenően megijedt mikor gurulni kezdett, és még inkább, mikor leért a szakadék fenekére. Ez tágas hely volt, akkora mint egy terem. De Bettike jól mondta: olyan meredek volt a fala minden oldalon, hogy onnan ugyan nem egy könnyen szabadul ki valaki. Miczike próbálta, kapaszkodott, vergődött, de végre is be kellett látnia, hogy mind hiába, a maga emberségéből ki nem juthat.

— Segítségért kell kiáltoznom, gondolá.

Kiáltozott, de hangja gyöngye volt, a mélységből alig hallatszott föl; még ha hallatszott volna is, az nem használt volna, mert messze körül nem járt senki sem, a ki meghallja. Vagy igen, valaki mégis hallotta: a kis kacsa. Odament a szakadék szélére és lenézett a mélységbe, hol megpillantotta asszonykáját. Miczike is meglátta.

— Gyere le, kicsikém, gyere hozzám, legalább ne legyek egymagam.

Hivogatta és a kacsa szeretett volna lemenni, de nem mert leereszkedni a mélységbe; nyugtalanul hápogva szaladt fel s alá a szakadék szélén és minduntalan nézett lefelé; Miczike belátta, hogy a szegény kis jószág nem mer lejönni, azért nem is hívta többé. Még egy ideig

kiáltozott, sirva fekü

— O
hajta zoko

Aztán
teljesen k
a szakadé
Miczike n
szundikált

Sok
észre vette
keresték n
aztán mes
kiáltozta
tozta s Mi
hallotta,
azonban a
hangosan
de kis ur
Bettike m

— E
is ott kell
bele a sza

Bele
Miczikét
látta, hog

— F
járt kisé

Kis
sen kiszab
kedvenc
lését. Ha
jelt, Bett
mélységbe
és még ki
volna talá

Micz
haza ked
inkább jó

kiáltozott, de végre teljesen berekedt és sirva feküdt le a földre.

— Oh Istenem, mi lesz belőlem! sóhajta zokogva.

Aztán sirdogált sokáig, míg végre teljesen kimerült és elaludt. És odafönt a szakadék szélén hű társa, látván, hogy Miczike nem jő elő, szintén lenyugodott és szundikált.

Sok idő mult így és otthon végre észre vették Miczike éltetését. Aggódva keresték mindenfelé, először a ház körül, aztán messzebb s Bettike a mezőn járva kiáltozta nevét. De nagyon messziről kiáltozta s Miczike ott lent a mélységben nem hallotta, kivált mikor aludt. Hallotta azonban a kiáltozást a hű kacsza, fölállt és hangosan hápogott, mert már éhes volt, de kis urnője nélkül nem akart távozni. Bettike meglátta és meghallotta.

— Ha a kacsza ott van, Miczikének is ott kell lenni. Istenem, csak nem esett bele a szakadékba!

Beleesett biz az, de Bettike, mikor Miczikét fölkiabálta álmából, örömmel látta, hogy nincs semmi baja.

— Futok haza, hozunk létrát, mindjárt kiségitünk! biztatta Bettike.

Kis idő multával Miczike szerencsésen kiszabadult s megtudta azt is, hogy kedvencz kacsájának köszönheti menekülését. Ha a kacsza elmegy onnan és nem ad jelt, Bettike talán nem keresi Miczikét a mélységben; ott maradt volna éjszakára is és még ki tudja meddig. Nagy baj is lett volna talán belőle.

Miczike ölben nagy diadallal vitte haza kedvenczét és aztán persze még inkább jól tartotta, úgy hogy a kacsza ször-

nyüségesen elhizott, alig birt járni. Búbos többé rá sem ismert mostoha fiára. Miczike meg aggódni kezdett, hogy a nagy kövérség majd megárthat növendékének. De az az ármányos szakácsné egyszerre csak megmenté az elhizott kacsát minden bajból: leölte, megsütötte és föltálalta. Miczike pedig nagyon de nagyon busult ugyan, de hát mit tehetett? Könynyezve bár — de evett a kacsapecsenyéből.

LOVASDI.

(Képpel a 349. lapon.)

KÉT jó csikóm, gyi no hát!
Ne nézzed az ut porát,
Gyi te, tüskön bokron át!

*A kocsis most én vagyok,
De nem fordulunk nagyot —
S már én leszek lovatok!*

*Jó multság, fura is,
Lovaival a kocsis
Egyaránt fut, pihen is.*

*Sárga fakó: hopp la, hopp!
Vidáman koczagjotok,
Kocsistok most én vagyok!*

ERŐSZAK ÉS SZELIDSÉG.

— Mese. —

NAGYON alkalmatlan helyen volt utban valahol egy darab vas.

— Majd elbánok én vele, szólt a fejsze.

Nagyot vágott rá, aztán újra meg újra. De a hányszor belevágott, mindig újabb csorbát kapott a kemény vason, míg végre egészen kicsorbult az éle és abba kellett hagynia a vagdalkozást.

— Oh, te bizony gyöngye legény vagy, szólt a kalapács. Majd elbánok vele én.

Nagyot ütött rá, olyan nagyot, hogy a kalapács vasa levált a nyélről, nem is üthetett rá másodszer.

— Majd én ügyesebben fogok hozzá, szólt ekkor a fűrész és fűrészelni kezdte.

De alig ment egy párszor végig a kemény vason, minden foga beletört, csufosan abba kellett hagynia.

Ekkor a meleg láng állt elő.

— Megpróbálom én is, talán nekem sikerül, szólt szerényen.

A fejsze, fűrész, kalapács megvetőleg néztek reá. A láng azonban szeliden körülvette a vasat, gyöngöden, melegen simogatta, mind melegebben, úgy hogy a vas nem tudott ellenállni, elolvadt és szétfolyt.

Igy van ez az életben is. Nagyon sokszor, sőt legtöbbször czélt ér a gyöngödség, szelidség ott, a hol a durva erőszak, gyűlölet és harag csufot vall.

BETÜREJTVÉNY.

e	e	e	e
e	e	g	g
g	g	ö	ö
r	r	r	r

Az első vízszintes és függőleges sor emberikort, a második ugyanígy egy költeményfajt, a harmadik egy magyar várost, és a negyedik egy férfi nevet jelentsen és visszaról olvasva is ugyanaz jöjjön ki.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „KIS LAP” XXV. köt. 20-dik számában közölt találós rímek megfejtése: „Sétálgatni, szárnyas, kalitban, medvét, a rács.”

Helyesen fejtették meg: Kövér Miklós, Kubiczek Szabina, Schulhof Rikárd,

Strausz Nelli és Margit, Kleeberg Ödön és Zoltán, Detsinyi Klára, Weisz Lina, Flesch Misi, Szűsz Ilona és E. (mért nem írod ki a nevedet? F. b.), Ullmann Sarolta, Gyula és Antal, Schulhof Leo és Piros (? Talán Piroška? A nevek teljes és tiszta kiírását kívánom. F. b.), Fligl József, Kövér Pálma és Gusztáv (hiányosan), Weisz Anna, Hedvig és Jenő, Poldini Emma és Lujza, Reichenstein Betti, Téven Tilda (hiányosan), Molecz Béla, Köhlmann Ilona és Lajos, Dezsán Péterke, Kiss Mariska és Emma, Rosenberger Dorottya, Pete Janka, Horváth Róza és Sándor, Brüll Olga, Nádory Béla és István, Girch Ferencz, Zemancsik László és Urik László (hiányosan), Ofner Szeréna, Irma és Szidónia, Nedeczky N. (jövőre ird ki a keresztnévedet is. F. b.) Unger Gyula, Borsodi Sándor (hiányosan), Glück Erzsike, Hecht Jozéfa, Steiner Etel és Paula, Grexa Gyula, Erber Irén, Molnár, Margit (hiányosan) Gold Karola és Győző (a megoldás nagyon hiányos, a levél hanyag, rongyos. F. b.) Szemenyei Ilonka, Andor és Kornél, Detsinyi Kata és Henrik, Fodor Mariska, Grünstein Ilona és Miksa, Graus Aladár és Róbert (nagyon illetlen dolog olyan levelet küldeni, minő a tietek: rongyos szélüt, írónnal írottat; a papírt körül lehet nyírni és tintátok is csak van talán? Aztán R. betűt írni Róbert helyett, szintén helytelen, a nevet ki kell írni. Remélem, jövő leveletek ellen nem lesz kifogásom. F. b.) Gross Frigyes (hiányos), Mihály Anti, Morgenstern Dezső és Mór, Haraszthy Géza, Freund Miklós, Freund Szidónia, Rozália és Sándor (h.), Dirnbach Emilia és Sándor.

A »Kis Lap« XXV. köt. 19-dik számában közölt képrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Urik László és Zemancsik László, Ferenczy Ferencz, Unger Károly, Ulmer Bódog, Grexa Gyula, Hatala Györgyike, Szemenyei Ilonka, Andor és Kornél, Sándor Ruprecht (Nem Ruprecht Sándor? F. b.)

Jótekonyság.

Halmi Ferencz árvái javára: Fülöpp Irma 1 frt.

Szegény beteg gyermekek karácsonfájára Plotényi Nandine, Géza, Vilmos és Jenő küldtek Beaumanoirból (Franciaország) 10 frankot.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« nov. 30. számában.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!
Forgó bácsi.